

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 187 (XXXI) — Nr. 324

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 24 aprilie 2019

SUMAR

<u>Nr.</u>		<u>Pagina</u>
D E C R E T E		
383.	— Decret pentru constatarea vacanței unei funcții de membru al Guvernului	2
384.	— Decret pentru desemnarea unui membru al Guvernului ca ministru interimar	2
385.	— Decret pentru constatarea vacanței unei funcții de membru al Guvernului	3
386.	— Decret pentru desemnarea unui membru al Guvernului ca ministru interimar	3
387.	— Decret pentru constatarea vacanței unei funcții de membru al Guvernului	4
388.	— Decret pentru desemnarea unui membru al Guvernului ca ministru interimar	4
D E C I Z I I A L E C U R Ț I I C O N S T I T U Ț I O N A L E		
	Decizia nr. 692 din 8 noiembrie 2018 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 421 pct. 2 lit. a) teza a doua din Codul de procedură penală	5–8

DECRETE**PREȘEDINTELE ROMÂNIEI****DECRET****pentru constatarea vacanței unei funcții de membru
al Guvernului**

În temeiul prevederilor art. 85 alin. (2), ale art. 100 alin. (1) și ale art. 106 din Constituția României, republicată, precum și ale art. 5 și art. 8 alin. (1) din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, cu modificările și completările ulterioare,
având în vedere propunerea prim-ministrului,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se ia act de demisia domnului Tudorel Toader, ministrul justiției, și se constată încetarea funcției de membru al Guvernului.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
KLAUS-WERNER IOHANNIS

București, 24 aprilie 2019.
Nr. 383.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI**DECRET****pentru desemnarea unui membru al Guvernului
ca ministru interimar**

În temeiul prevederilor art. 100 alin. (1), ale art. 106 și ale art. 107 alin. (4) din Constituția României, republicată, precum și ale art. 9 din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, cu modificările și completările ulterioare,
având în vedere propunerea prim-ministrului,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se desemnează doamna Ana Birchall, viceprim-ministru pentru implementarea parteneriatelor strategice ale României, ca ministru al justiției, interimar.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
KLAUS-WERNER IOHANNIS

București, 24 aprilie 2019.
Nr. 384.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI**D E C R E T****pentru constatarea vacanței unei funcții de membru
al Guvernului**

În temeiul prevederilor art. 85 alin. (2), ale art. 100 alin. (1) și ale art. 106 din Constituția României, republicată, precum și ale art. 5 și art. 8 alin. (1) din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, cu modificările și completările ulterioare,
având în vedere propunerea prim-ministrului,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se ia act de demisia doamnei Rovana Plumb, ministrul fondurilor europene, și se constată încetarea funcției de membru al Guvernului.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
KLAUS-WERNER IOHANNIS

București, 24 aprilie 2019.
Nr. 385.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI**D E C R E T****pentru desemnarea unui membru al Guvernului
ca ministru interimar**

În temeiul prevederilor art. 100 alin. (1), ale art. 106 și ale art. 107 alin. (4) din Constituția României, republicată, precum și ale art. 9 din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, cu modificările și completările ulterioare,
având în vedere propunerea prim-ministrului,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se desemnează domnul Eugen Orlando Teodorovici, ministrul finanțelor publice, ca ministru al fondurilor europene, interimar.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
KLAUS-WERNER IOHANNIS

București, 24 aprilie 2019.
Nr. 386.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI**D E C R E T****pentru constatarea vacanței unei funcții de membru
al Guvernului**

În temeiul prevederilor art. 85 alin. (2), ale art. 100 alin. (1) și ale art. 106 din Constituția României, republicată, precum și ale art. 5 și art. 8 alin. (1) din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, cu modificările și completările ulterioare,
având în vedere propunerea prim-ministrului,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se ia act de demisia doamnei Natalia-Elena Intotero, ministrul pentru românii de pretutindeni, și se constată încetarea funcției de membru al Guvernului.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
KLAUS-WERNER IOHANNIS

București, 24 aprilie 2019.
Nr. 387.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI**D E C R E T****pentru desemnarea unui membru al Guvernului
ca ministru interimar**

În temeiul prevederilor art. 100 alin. (1), ale art. 106 și ale art. 107 alin. (4) din Constituția României, republicată, precum și ale art. 9 din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, cu modificările și completările ulterioare,
având în vedere propunerea prim-ministrului,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se desemnează domnul Ștefan-Radu Oprea, ministrul pentru mediul de afaceri, comerț și antreprenoriat, ca ministru pentru românii de pretutindeni, interimar.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
KLAUS-WERNER IOHANNIS

București, 24 aprilie 2019.
Nr. 388.

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 692

din 8 noiembrie 2018

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 421 pct. 2 lit. a) teza a doua din Codul de procedură penală

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel-Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Daniela Ramona Marițiu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Cosmin Grancea.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 421 pct. 2 lit. a) teza a doua din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Liviu Aurel Man în Dosarul nr. 985/44/2016 al Curții de Apel Galați — Secția penală și pentru cauze cu minori. Excepția formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.893D/2017.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de citare este legal îndeplinită. Magistratul-asistent referă asupra notelor scrise depuse la dosar de către Casani Insolv SPRL, în calitate de fost lichidator judiciar al debitoarei S.C. Loretto Press — S.R.L. din Cluj-Napoca, prin care se învederează că judecătorul-sindic a dispus închiderea procedurii falimentului debitoarei S.C. Loretto Press — S.R.L., radierea debitoarei din registrul comerțului și descărcarea lichidatorului de îndatoriri și responsabilități cu privire la procedură.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care arată că premisa aplicării textului criticat este existența unei soluții de achitare, soluție apelată de persoanele prevăzute de Codul de procedură penală. În acest context, arată că dispozițiile care reglementează calea de atac a apelului conțin principii generale cu privire la administrarea probelor. Astfel, se reglementează faptul că, în această cale de atac, se aplică regulile generale de administrare a probelor reglementate de art. 374 alin. (7)—(10) și de art. 383 alin. (3) și (4) din Codul de procedură penală. Trimiterea la dispozițiile anterior menționate determină aplicabilitatea, în calea de atac a apelului, a tuturor regulilor referitoare la administrarea probelor de la judecata în fond. Aceasta înseamnă că regula generală este aceea că o probă solicitată în apel poate fi respinsă de judecătorul din apel în aceleași condiții ca și cele aplicabile în fondul cauzei. Situația de excepție referitoare la obligația judecătorului din apel de a readministra anumite probe este justificată tocmai de necesitatea respectării art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Subliniază că este o situație de excepție determinată de împrejurarea că, potrivit jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, un judecător nu ar putea pronunța o soluție de condamnare înainte de a audia martorii și de a readministra probele pe care își bazează soluția de condamnare. Situația de excepție îl împiedică pe judecătorul din apel să pronunțe o soluție de condamnare după achitare fără a readministra proba cu martori. Faptul că textul are o redactare deficitară referindu-se la „declarațiile pe care prima instanță și-a întemeiat soluția de achitare” (acesta fiind înțeles în doctrină și practica judiciară ca

referindu-se la acele declarații care ar justifica o soluție de condamnare) nu reprezintă un motiv de neconstituționalitate. În concluzie, reprezentantul Ministerului Public solicită respingerea excepției de neconstituționalitate, ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

4. Prin Încheierea din 25 aprilie 2017, pronunțată în Dosarul nr. 985/44/2016, **Curtea de Apel Galați — Secția penală și pentru cauze cu minori a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 421 pct. 2 lit. a) teza a doua din Codul de procedură penală**, excepție invocată de Liviu Aurel Man, cu ocazia soluționării unei cauze penale.

5. **În motivarea excepției de neconstituționalitate**, autorul acesteia susține că din modul de reglementare a dispoziției criticate rezultă că instanța de apel este obligată să readministreze toate declarațiile pe care instanța de fond și-a întemeiat soluția de achitare, spre deosebire de situația în care instanța de fond a pronunțat o soluție de condamnare. Astfel, în ipoteza în care prima instanță a dispus o soluție de condamnare, de amânare a aplicării pedepsei sau de renunțare la aplicarea pedepsei, legea procesual penală nu impune o astfel de obligație de readministrare a declarațiilor în sarcina instanței de apel. Ca atare, în astfel de ipoteze rămân a fi aplicabile regulile generale în materia readministrării probelor în faza procesuală a apelului, cuprinse la art. 420 alin. (5) din Codul de procedură penală, potrivit căruia „*instanța de apel poate readministra probele administrate la prima instanță și poate administra probe noi, în condițiile art. 100*”.

6. Se creează, astfel, o diferență de tratament între inculpații care au fost achitați în primă instanță și cei în privința cărora a fost pronunțată un alt tip de soluție procesuală, fiind asigurată o consistență mult mai ridicată efectului devolutiv integral al apelului în ipoteza în care o persoană este achitată în primă instanță, spre deosebire de ipotezele existenței altor soluții în primă instanță. Apreciază că nu există niciun scop legitim care să fundamenteze o atare diferență de tratament.

7. Mai mult, efectul devolutiv integral al apelului trebuie să comporte aceleași dimensiuni, sub aspectul probațiunii, independent de soluția pronunțată de prima instanță. În sens contrar, dacă legiuitorul impune garanții obligatorii la nivelul probațiunii, doar atunci când soluția primei instanțe este una favorabilă persoanei acuzate, se creează o discriminare între persoanele inițial achitate și cele față de care s-a dispus alt tip de soluție. O consecință a acestui fapt este aceea că legiuitorul conferă o intensitate și valențe diferite exigenței aflării adevărului în procesul penal, în funcție de tipul de soluție pronunțată în primul grad de jurisdicție. Totodată, este nesocotit principiul egalității de arme de care participanții la procesul penal trebuie să dispună. O astfel de reglementare afectează însăși prezumția de nevinovăție, de vreme ce doar o soluție de achitare necesită o imperativă reluare a cercetării judecătorești pe palier testimonial.

8. **Curtea de Apel Galați — Secția penală și pentru cauze cu minori** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Textul criticat instituie obligativitatea pentru instanța investită cu judecarea apelului de a readministra

declarațiile pe care prima instanță și-a întemeiat soluția de achitare. Prin urmare, textul nu instituie, în cazul unei soluții de condamnare, imposibilitatea readministrării probatoriilor și nici imposibilitatea administrării de noi probe, deoarece, potrivit art. 420 alin. (8) din Codul de procedură penală, instanța verifică hotărârea atacată nu numai pe baza materialului existent, ci și a oricăror probe noi administrate în fața instanței de apel. Mai mult, conform art. 420 alin. (4) din Codul de procedură penală, instanța de apel procedează la ascultarea inculpatului, când aceasta este posibilă, potrivit regulilor de la judecata în fond. Potrivit art. 99 alin. (3) și art. 420 alin. (5) din Codul de procedură penală, în procesul penal, persoana vătămată, suspectul și părțile au dreptul de a propune organelor judiciare administrarea de probe, iar instanța de apel poate readministra probele administrate la prima instanță și poate administra probe noi, în condițiile art. 100.

9. Totodată, arată că în acțiunea penală sarcina probei aparține în principal procurorului, iar inculpatul beneficiază de prezumția de nevinovăție, nefiind obligat să își dovedească nevinovăția, și are dreptul de a nu contribui la propria acuzare. Inculpatul are libertatea de a nu da nicio declarație, iar în cazul în care consimte să o facă, precizările sale nu constituie *ipso facto* o declarație de culpabilitate, întrucât aceasta, ca de altfel toate mijloacele de probă din procesul penal, are drept scop aflarea adevărului și poate fundamenta o decizie de condamnare numai în măsura în care se coroborează cu alte fapte sau împrejurări ce rezultă din ansamblul tuturor probelor existente într-o cauză.

10. Prin urmare, prevederile legale criticate satisfac pe deplin exigențele constituționale referitoare la dreptul la un proces echitabil și nu se aplică discriminatoriu, deoarece toți inculpații aflați în situația juridică circumscrisă de text beneficiază de același tratament, neputând fi pus semnul egalității între inculpații achitați de instanța de fond, pe de o parte, și cei condamnați de prima instanță, pe de altă parte. În plus, potrivit art. 417 alin. (2) din Codul de procedură penală, în cadrul limitelor sale referitoare la efectele devolutiv și extensiv guvernate de principiul *non reformatio in pejus*, instanța de apel este obligată să examineze cauza sub toate aspectele de fapt și de drept, asigurând astfel părților suficiente garanții procesuale în deplin acord cu dreptul la un proces echitabil, prezumția de nevinovăție și dreptul la o ocrotire egală din partea legii.

11. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actul de sesizare a fost comunicat președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

12. **Avocatul Poporului** susține că textul criticat nu creează nicio discriminare între inculpații implicați în procese penale, cu atât mai mult cu cât principiul egalității de tratament juridic constă în aplicarea echitabilă a unei norme de drept subiectelor aflate în cazuri identice sau similare. De aceea, principiul egalității în drepturi nu exclude, ci, dimpotrivă, presupune soluții diferite pentru situații diferite. În consecință, un tratament diferit nu poate fi doar expresia aprecierii exclusive a legiuitorului, ci trebuie să se justifice rațional, în respectul principiului egalității cetățenilor în fața legii și a autorităților publice. Art. 16 din Constituție vizează egalitatea în drepturi între cetățeni în ceea ce privește recunoașterea în favoarea acestora a unor drepturi și libertăți fundamentale, nu și identitatea de tratament juridic în ceea ce privește aplicarea unor măsuri, indiferent de natura lor. Or, inculpatul achitat de prima instanță se află într-o situație diferită față de inculpatul față de care instanța s-a pronunțat în sensul condamnării. Pe de altă parte, pentru îndeplinirea principalei atribuții a instanței de judecată, și anume soluționarea cauzei deduse judecării, sunt necesare garantarea respectării drepturilor subiecților procesuali și asigurarea administrării probelor pentru lămurirea împrejurărilor cauzei, în scopul aflării

adevărului. Prevederile Codului de procedură penală interpretate în ansamblu asigură suficiente garanții pentru înlăturarea discriminării, dar și pentru asigurarea unui proces echitabil.

13. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actul de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

14. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

15. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. 421 pct. 2 lit. a) teza a doua din Codul de procedură penală. Dispozițiile criticate au următorul conținut: „Instanța, judecând apelul, pronunță una dintre următoarele soluții: [...] 2. admite apelul și:

a) *desființează sentința primei instanțe și pronunță o nouă hotărâre, procedând potrivit regulilor referitoare la soluționarea acțiunii penale și a acțiunii civile la judecata în fond. Instanța de apel readministrează declarațiile pe care prima instanță și-a întemeiat soluția de achitare, dispozițiile art. 374 alin. (7)—(10) și ale art. 383 alin. (3) și (4) aplicându-se în mod corespunzător.*”

16. Autorul excepției de neconstituționalitate susține că textul criticat contravine prevederilor constituționale cuprinse în art. 16 alin. (1) referitor la egalitatea în drepturi, art. 20 referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului, art. 21 alin. (3) referitor la dreptul la un proces echitabil și art. 23 alin. (11) referitor la prezumția de nevinovăție. De asemenea, sunt invocate dispozițiile art. 6 și art. 14 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

17. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că apelul este singura cale de atac ordinară de reformare, în care se efectuează o nouă judecată în fond a cauzei. Potrivit art. 408 alin. (1) din Codul de procedură penală, sentințele pot fi atacate cu apel, dacă legea nu prevede altfel. Astfel, expresie a principiului dublului grad de jurisdicție, toate sentințele prin care cauza este rezolvată în fond în urma judecării în primă instanță sunt supuse apelului. Este vorba despre hotărârile judecătorești penale prin care instanța hotărăște asupra învinuirii aduse inculpatului, pronunțând, după caz, condamnarea, renunțarea la aplicarea pedepsei, amânarea aplicării pedepsei, achitarea sau încetarea procesului penal, în condițiile art. 396 din Codul de procedură penală.

18. Instanța, judecând apelul, poate pronunța, potrivit art. 421 din Codul de procedură penală, fie o soluție de respingere a apelului și menținere a hotărârii atacate [art. 421 pct. 1], fie o soluție de admitere a apelului și desființare a sentinței primei instanțe [art. 421 pct. 2]. Pronunțând soluția de admitere a apelului și desființare a hotărârii atacate, instanța de apel fie soluționează ea însăși cauza, pronunțând o nouă hotărâre [art. 421 pct. 2 lit. a)], fie dispune rejudecarea cauzei de către instanța a cărei hotărâre a fost desființată [art. 421 pct. 2 lit. b)].

19. În acest context, Curtea observă că dispoziția de lege criticată reglementează obligația instanței de apel de a readministra declarațiile pe care prima instanță și-a întemeiat soluția de achitare. Soluția legislativă criticată a fost introdusă prin art. 11 pct. 107 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 18/2016 pentru modificarea și completarea Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală, precum și pentru completarea art. 31 alin. (1) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 389 din 23 mai 2016, fără a se preciza în nota de fundamentare motivul modificării legislative.

20. În acest context, Curtea observă că instanța de la Strasbourg, analizând respectarea dreptului la un proces echitabil în cauzele în care instanțele de control judiciar au pronunțat o soluție de condamnare după desființarea unei hotărâri de achitare a inculpatului, a statuat cu valoare de principiu că, atunci când o instanță de recurs este sesizată să soluționeze o cauză în fapt și în drept și să examineze, în ansamblu, chestiunea vinovăției sau a nevinovăției, aceasta nu poate, pentru motive de echitate a procedurii, să decidă asupra acestor chestiuni fără ascultarea directă a declarațiilor date în persoană fie de acuzatul care susține că nu a comis actul de care este învinuit, fie de martorii care au dat declarații în timpul procedurii (Hotărârea din 27 iunie 2000, pronunțată în Cauza *Constantinescu împotriva României*, paragrafele 55, 59).

21. De asemenea, prin Hotărârea din 15 septembrie 2015, pronunțată în Cauza *Moinescu împotriva României*, pct. 39—40, Curtea Europeană a Drepturilor Omului reiterează aceleași argumente: „*pentru a se pronunța astfel, curtea de apel a procedat la o nouă interpretare a mărturiilor depuse la dosar, fără a asculta ea însăși martorii. Astfel, curtea de apel a adoptat o poziție opusă celei din hotărârile instanțelor inferioare, care îl achitaseră pe reclamant, în special pe baza depozițiilor martorilor respectivi, făcute în cursul ședințelor de judecată desfășurate în fața lor. Deși era de competența instanței de recurs să aprecieze diferitele elemente de probă, este la fel de adevărat că reclamantul a fost stabilit vinovat pe baza aceluiași mărturii care fuseseră suficiente pentru a-i determina pe judecătorii din primele instanțe să se îndoiască de temeinicia acuzației și să motiveze achitarea acestuia. În aceste condiții, omisiunea curții de apel de a audia martorii în cauză, înainte de a-l declara vinovat pe reclamant, a limitat semnificativ caracterul efectiv al dreptului la apărare. Aceste elemente îi permit Curții să concluzioneze că respectiva condamnare a reclamantului pentru favorizarea infractorului, pronunțată fără ascultarea directă a martorilor, deși acesta fusese achitat de două instanțe inferioare, este contrară cerințelor unui proces echitabil în sensul art. 6 paragraful (1) din Convenție.*”

22. Așadar, Curtea constată că soluția legislativă constituie transpunerea în dreptul pozitiv a exigențelor impuse de jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, asigurând dreptul inculpatului la un proces echitabil. Astfel, având competența de a aprecia diferitele elemente de probă, în vederea stabilirii vinovăției inculpatului, instanța de apel nu poate pronunța hotărârea de condamnare decât după readministrarea obligatorie a declarațiilor pe care prima instanță și-a întemeiat soluția de achitare și care au fost suficiente pentru a-l determina pe judecătorul primei instanțe să se îndoiască de temeinicia acuzației și să motiveze achitarea acestuia.

23. Curtea observă că dispoziția criticată nu reglementează imposibilitatea readministrării probatoriilor sau administrării de noi probe, în cazul în care prima instanță a pronunțat o soluție de condamnare, renunțare la aplicarea pedepsei, amânare a aplicării pedepsei sau de încetare a procesului penal.

24. Astfel, potrivit art. 420 alin. (4) și alin. (5) din Codul de procedură penală, instanța de apel procedează la ascultarea inculpatului, când aceasta este posibilă, potrivit regulilor de la judecata în fond, poate readministra probele administrate la prima instanță și poate administra probe noi, în condițiile art. 100 din același act normativ. Totodată, potrivit art. 420 alin. (8) din Codul de procedură penală, instanța verifică hotărârea atacată pe baza lucrărilor și a materialului din dosarul cauzei, precum și a oricăror probe administrate în fața instanței de apel, iar, potrivit art. 420 alin. (9) din același act normativ, în vederea soluționării apelului, instanța, motivat, poate da o nouă apreciere probelor.

25. În acest context, Curtea constată că dispozițiile art. 420 alin. (5) din Codul de procedură penală nu refuză dreptul inculpatului sau al oricărui participant în procesul penal de a propune readministrarea unor probe ori administrarea altora noi,

ci conferă instanței de apel competența de a aprecia asupra utilității administrării/readministrării unor probe. Totodată, în acord cu art. 100 alin. (3) din Codul de procedură penală — la care face trimitere art. 420 alin. (5) din același cod — „*cererea privitoare la administrarea unor probe formulată [...] în cursul judecății se admite ori se respinge, motivat, de către organele judiciare*”, sens în care respingerea sa se poate dispune numai atunci când proba nu este relevantă în raport cu obiectul probațiunii, când se apreciază că pentru dovedirea elementului de fapt care constituie obiectul probei au fost administrate suficiente mijloace de probă, când proba nu este necesară, întrucât faptul este notoriu, când proba este imposibil de obținut, când cererea a fost formulată de o persoană neîndreptățită și atunci când administrarea probei este contrară legii [art. 100 alin. (4) din Codul de procedură penală].

26. Așa fiind, instanța de apel nu are obligația de a-și însuși aprecierea probelor dată de instanța de fond, întrucât, potrivit art. 420 alin. (9) din Codul de procedură penală, aceasta, „*motivată, poate da o nouă apreciere probelor*”, iar conform art. 103 alin. (1) din același cod, probele sunt supuse liberei aprecieri a organelor judiciare în urma evaluării tuturor probelor administrate în cauză.

27. Instanța de apel nu se pronunță în mod discreționar asupra necesității readministrării unor probe sau administrării altora noi, cu atât mai mult cu cât, în conformitate cu art. 103 alin. (2) din Codul de procedură penală, instanța hotărăște motivat, cu trimitere la toate probele evaluate, dispunerea condamnării putându-se realiza doar atunci când acuzația a fost dovedită dincolo de orice îndoială rezonabilă. Acest fapt conferă procedurii caracter echitabil, deoarece, pe lângă faptul că, potrivit art. 4 alin. (2) din Codul de procedură penală, orice îndoială în formarea convingerii organelor judiciare se interpretează în favoarea inculpatului, principiul liberei aprecieri a probelor nu este absolut, fiind mărginit de existența unor mijloace compensatorii care să asigure un echilibru suficient între acuzare și apărare.

28. În acord cu art. 374 alin. (5) și alin. (6) din Codul de procedură penală, în faza de judecată, președintele întreabă procurorul, părțile și persoana vătămată dacă propun administrarea de probe, iar în cazul în care se propun probe, trebuie să se arate faptele și împrejurările ce urmează a fi dovedite, mijloacele prin care pot fi administrate aceste probe, locul unde se află aceste mijloace, respectiv, în ceea ce privește martorii și experții, identitatea și adresa acestora. Totodată, procurorul, persoana vătămată și părțile pot cere administrarea de probe noi și în cursul cercetării judecătorești — a se vedea art. 374 alin. (9) din Codul de procedură penală —, iar probele administrate în cursul urmăririi penale și necontestate de către părți sau de către persoana vătămată pot fi administrate din oficiu de către instanță, dacă apreciază că este necesar pentru aflarea adevărului și justa soluționare a cauzei, instanța putând, totodată, să dispună din oficiu și administrarea de probe noi, justificat de același deziderat al aflării adevărului și justei soluționări a cauzei — a se vedea art. 374 alin. (8) și alin. (10) din Codul de procedură penală. De asemenea, după audierea inculpatului, a persoanei vătămate, a părții civile și a părții responsabile civilmente se procedează la administrarea probelor încuviințate [a se vedea art. 376 alin. (3) din Codul de procedură penală]. Aceasta întrucât, potrivit art. 100 alin. (2) din același cod, „*în cursul judecății, instanța administrează probe la cererea procurorului, a persoanei vătămate sau a părților și, în mod subsidiar, din oficiu, atunci când consideră necesar pentru formarea convingerii sale*”, sens în care, în procesul de evaluare a probelor, condamnarea se poate dispune doar atunci când instanța are convingerea că acuzația a fost dovedită dincolo de orice îndoială rezonabilă [a se vedea și art. 103 alin. (2) din același cod].

29. Astfel, în acord cu art. 420 alin. (11) din Codul de procedură penală, la judecarea apelului se aplică regulile de la

judecata în fond mai sus arătate, sens în care instanța competentă să soluționeze apelul îl va judeca, conform art. 417 din Codul de procedură penală, cu privire la persoana care l-a declarat și la persoana la care se referă declarația de apel și în raport cu calitatea pe care apelantul o are în proces, fiind, totodată, obligată ca, în afară de temeiurile invocate și cererile formulate de apelant, să examineze cauza sub toate aspectele de fapt și de drept. Totodată, instanța de apel va proceda la ascultarea inculpatului, când aceasta este posibilă, potrivit regulilor de la judecata în fond, și va verifica hotărârea atacată pe baza lucrărilor și a materialului din dosarul cauzei, precum și a oricăror probe administrate în fața instanței de apel, putând da, așa cum s-a arătat anterior, o nouă apreciere probelor.

31. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu majoritate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate ridicată de Liviu Aurel Man în Dosarul nr. 985/44/2016 al Curții de Apel Galați — Secția penală și pentru cauze cu minori și constată că dispozițiile art. 421 pct. 2 lit. a) teza a doua din Codul de procedură penală sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel Galați — Secția penală și pentru cauze cu minori și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 8 noiembrie 2018.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Daniela Ramona Marițiu

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.73, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

5 948493 222071